

Sygn. akt XI Ka 112/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech(spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz- Patyra

Protokolant: Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 roku

sprawy J. H.

oskarżonego z art. 53 pkt 4 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku- Prawo łowieckie

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie

z dnia 28 listopada 2013 roku sygn. akt IX K 90/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 112/14

UZASADNIENIE

J. H. został oskarżony o to, że:

1. w nocy z 14/15 sierpnia 2011 roku w miejscowości M. województwa (...) w obwodzie łowieckim leśnym nr (...), będąc członkiem Koła (...) w D. pozyskał jednego lisa poprzez zastrzelenie go z broni myśliwskiej nie mając do tego ważnego upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego o wartości 1000 złotych na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Lasy Państwowe Nadleśnictwo S.,

tj. o czyn z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku - Prawo łowieckie;

2. w nocy z 5/6 sierpnia 2011 roku w miejscowości K. – M. województwa (...) w obwodzie łowieckim nr (...), będąc członkiem Koła (...) w D. usiłował pozyskać lisa poprzez zastrzelenie go z broni myśliwskiej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż oddał w jego kierunku dwa strzały niecelne, przy czym czynu tego dopuścił się nie mając do tego ważnego upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku - Prawo łowieckie.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Chełmie w IX Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą we Włodawie:

I. oskarżonego J. H. w ramach pierwszego z zarzuconych mu czynów uznał za winnego tego, że w nocy z 14 na 15 sierpnia 2011 roku w miejscowości K. w gminie W., powiatu (...), województwa (...), nie będąc uprawnionym do polowania ze względu na brak upoważnienia do polowania indywidualnego wszedł w posiadanie zwierzyny w postaci jednego lisa, to jest dokonania czynu stanowiącego przestępstwo z art. 53 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku – Prawo łowieckie (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1226) i za to:

II. na podstawie art. 53 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku – Prawo łowieckie (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1226) skazał oskarżonego J. H. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego J. H. w ramach drugiego z zarzuconych mu czynów uznał za winnego tego, że w nocy z 5 na 6 sierpnia 2011 roku w miejscowościach K. i M. w gminie W., powiatu (...), województwa (...), polował nie będąc uprawnionym do polowania ze względu na brak upoważnienia do polowania indywidualnego, to jest dokonania czynu stanowiącego przestępstwo z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku – Prawo łowieckie (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1226) i za to:

IV. na podstawie art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku – Prawo łowieckie (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1226) skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego J. H. w punktach II i IV kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. H. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

VII. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. H. grzywnę w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. częściowo zwolnił oskarżonego J. H. od kosztów sądowych w ten sposób, że zwolnił go od opłaty, natomiast zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 290 (dwieście dziewięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony. Treść uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego wskazuje, iż skarżący kwestionuje ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Domaga się przy tym złagodzenia dolegliwości wynikających ze skazania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że wywody i twierdzenia skarżącego okazały się być całkowicie chybione.

Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy J. H. nie dopuścił się żadnych nieprawidłowości, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sprostował wymaganiom przepisów postępowania, jak też nie popełnił błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Skoro zaś treść wniesionego środka odwoławczego wskazuje, iż skarżący w zasadzie nie kwestionuje sprawstwa w zakresie przypisanych mu czynów, a ocenę stopnia społecznej szkodliwości tychże przestępstw, i w konsekwencji domaga się zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze, to nie zachodzi potrzeba czynienia szerszych rozważań w tym zakresie.

Co się zaś tyczy kluczowej kwestii, na której bazuje wniesiona apelacja, to w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do przyjęcia, iż stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonemu nie jest większy niż znikomy a przez to nie stanowią one przestępstw.

Postawa J. H. i jego właściwości osobiste w powiązaniu z wynikającymi ze zgromadzonych w sprawie dowodów okolicznościami czynów, rodzajem i charakterem naruszonego dobra oraz umyślność działania, nie pozwalają na przyjęcie, iż czyny przypisane oskarżonemu cechuje znikomy stopień społecznej szkodliwości. Analiza elementów przedmiotowych i podmiotowych, których wypadkowa decyduje o stopniu społecznej szkodliwości określonego działania prowadzi do jedynie słusznego wniosku, iż ów stopień w odniesieniu do inkryminowanych zachowań J. H., musi być uznany za znaczny. Przypisane oskarżonemu zachowania dowodzą wszak, iż oskarżony nie respektuje obowiązujących go – jako myśliwego – zasad wiążących się z polowaniem (zresztą nie po raz pierwszy).

Również przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola prawidłowości rozstrzygnięcia o karze nie dała podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Za przypisane przestępstwa Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe odpowiednio – sześciu oraz czterech miesięcy pozbawienia wolności, a łącząc je, prawidłowo zastosował zasadę asperacji i jako karę łączną wymierzył karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności. Sformułował przy tym pozytywną prognozę kryminologiczną, co doprowadziło do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Orzekł również karę grzywny w wymiarze osiemdziesięciu stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę dziesięć złotych.

Rodzaj i wymiar orzeczonych kar świadczy o tym, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także te łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 k.k. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia w omawianym zakresie nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonego.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i nie stwierdzając uchybień przewidzianych w art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).